

Fremsatte Lovforslag.

Landbrugsministeren fremsatte i Folketingets Møde den 11te ds. Forslag til Lov om Frednings- og Ordensbestemmelser i de til Kongerigerne Danmark og Sverrig grænsende Farvande. Forslaget er enslydende med det i sidste Samling fremsatte, der ikke naaede 2den Behandling. Landbrugsministeren fremsatte i samme Møde Forslag til Lov om Fredning af Laks og Ørred i Randers Fjord og Gudenaa m. m. Dette Forslag er udarbejdet paa Grundlag af en Betænkning afgiven i Novbr. 1896 af den under 21. Juli s. A. med dette Hverv nedsatte Kommission.

Hejren.

Imellem de for Fiskeriet i de færske Vande ødelæggende Fugle er der næppe nogen farligere end Hejren, og hvor Lejligheden er til det, mætter den sig tillige ved at fiske langs Vige og Fjorde, saa at altsaa ogsaa Saltvandsfiskeren maa være en Fjende af denne Fugl. Da den nu tillige bygger Rede, og helst flere Par i Fællesskab, paa ét Træ eller endog en hel Koloni af disse Fugle bygger i en Gruppe af Skovens højeste og værdifuldeste Træer, og da Træerne lide meget ved disse Gæsters skarpe Møg, er Hejren heller ingen yndet Gæst i Skovene. Den burde allenfals ikke være det.

Hejren lever saa godt som alene af Fiske, som den fanger, idet den stiller sig paa Lur i opgrundet Vand, hvor Fiske holder til. Der staar den da saa stille, som om den var

af Sten eller Metal, mens den lange Hals er lagt tilbage i en Bue, men det stærke, spidse, spydlignende Næbrakt frem og rede til at jages i den Fisk, som kommer inden for Rækkevidde. Saaledes lurar den taalmodig paa Fiskene. Man har ment, at disse søgte til, fristet ved Hejrens Møg, som den altsaa ligefrem skulde udnytte som Lokkæmne. Andre har ment, at en særlig Duft udgaar fra Hejren, og at denne skulde tiltrække Fiskene. Atter andre véd at mælde,

hvorledes Hejren ved at røre Mellem-taaen, som er skjult i Vandets dyndede Bund, skulde lokke Fiskene, fordi Taaen ved at røre Bunden gør Vandet uklart, som om et eller andet levende Bytte er paa Færde. Det sandsynligste er dog, at Hejren véd at vælge sin Fiskeplads, og at den især fisker paa Tider, nemlig i maanelyse Nætter eller ved Daggry og ved Solnedgang, naar Fiskene helst vover sig til Bredderne.

Hvorledes dette nu end hænger sammen, en Kendsgerning er det, at denne store Fugl æder mange Fiske, og at den især er en Plage for al Fiskekultur. Den fremtrædende Fiskeavler og paalidelige Iagttager, Kammerherre von dem Borne har fra én i Fælde fanget Hejre udtaget tolv (12) haandstore Karper, og han skriver, at han ikke tager Fejl, dersom han regner 60 Stkr. lige saa store Karper til en Hejres Maaltid i ét Døgn, fordi denne Fugls Fordøjelse er saare skrap.

Det er da ikke saa mærkeligt, at Hejren er hadet af Fiskere og Fiskeavlere, hvor den optræder i Tal. I Lande, som lægger Vægt paa at pleje deres Fiskerier, er Hejren derfor ogsaa Maal for ivrig Efterstræbelse og almindeligt er det, at Fiskeriforeningerne i Tyskland giver en Præmie for hvert Hejrehoved, i Regelen en halv til én Reichsmark, samt halvanden Mark for enhver ødelagt Hejrerede i den Tid, der er Æg i Reden. Reden, som er bygget af mange tørre Grene med et blødt Underlag for de 3—4 Æg, maa helst fjernes fra Træet.

I Prøjsen dræbes hvert Aar omtrent 4000 Hejrer og ødelægges omkring 200 Reder. Der er saaledes uagtet Præmieringen ingen Nedgang at spore i Hejremængden. Men naar dette er saa, er Grunden ikke vanskelig at finde. Den er at søge i den Lovordning, som ikkun tillader Hjeskydning ved Personer, som har Jagtret. Vil man ellers dræbe Hejrer, saa kan man gøre det, saa meget man vil, ved Hjælp af Fælder eller Gift. Forgæves vedtog det vesttyske Fiskeriforbund 1891, at bede Regeringen gennemføre, at til Værn

for Fiskeriet skulde Fiskeriøvrigheden kunne kræve af Jagtejeren, at samtlige paa hans Jagtomraade værende Hejre- og Aalekrage-Kolonier, samt Æg og Yngel blev ødelagt, naar dette kunde ske uden at fælde Træerne. Man har ikke kunnet opnaa dette, lige saa lidt som at faa Tilladelse til at skyde Hejrerne. Det er nu ikke alene Skydetilladelsen, som det er umuligt at opnaa. De store Godsejere og vældige Jægere ønsker at opretholde Hejrekolonierne, fordi det er en yndet Sport, at skyde til Maal efter de endnu ikke flyvedygtige Unger, som længe holde sig i og ved Reden. Men heraf bliver Følgen, at om ogsaa den paapasselige Fisker eller Fiskeavler fanger og dræber en Del Hejrer i det Land Prøjsen, saa arbejder til samme Tid Jagtgodsernes Fredning til at vedligeholde Stammen. Det er det samme Forbud imod Skydning ved almindelige dødelige, som hidtil har hindret en virkningsfuld Jagt efter Sælhundene langs de tyske Kyster. „Fang Sælhundene saa meget I vil,“ hedder det, „men kun de monopoliserede Bøsser maa dræbe dem.“

I den danske „Lov om Jagten“, af 8. Maj 1894, er det i § 17, II, Stykket 6 paabudt at frede „Vadefugle fra 1ste Februar til 15de August.“ Altsaa er ogsaa Hejrer efter den endnu gældende Lov fredet i denne Tid, og endog „i Fjorde og Vige og paa Havet, saa langt dansk Søterritorium gaar“.

Det er vistnok sjældent, at Hejren kommer her til Landet før hen i Marts, og det kan endog vare til April, før vi ser den i synderligt Tal. Midt i April omtrent faar den

Æg, og Ungerne bliver i eller ved Reden indtil Udgangen af Juni; i September—Oktober trækker Hejren endelig bort fra vor Himmeleegn. Lad os nu regne, at den fisker i vore Vande fra Februar til sidst i Oktober, altsaa i ni Maaneder, saa er den i denne Tid fredet efter den endnu gældende Lov $6\frac{1}{2}$ Maaned, medens den kun maa skydes i $2\frac{1}{2}$ Maaned, nemlig fra 16de August til den forlader os, hvilket mulig allerede sker i September.

Det er derfor visselig et Fremskridt, naar Regeringens for Tiden i Landstinget fremlagte „Forslag til Lov om Forandring i Lov om Jagten af 8de Maj 1894“ bl. a. gaar ud paa Fredning af Hejrer fra 1ste-Februar til 30te Juni. Om dette Forslag vedtages, faar man altsaa et Tillæg af $1\frac{1}{2}$ Maaned til de nugældende kummerlige halvtredie.

Forslagets Motivering er følgende: „Da Hejrens Unger imidlertid allerede ere fuldstændig flyvedygtige i Begyndelsen af Juli Maaned, medfører denne Bestemmelse, at disse saavel for Skoven som for Fiskeriet saa skadelige Fugle ikke kunne nedlægges i den Tid, da de endnu holde til ved deres Kolonier i Skovene. Man har derfor foreslaaet, at Fredningstiden for disse Fugle skal udløbe allerede den 30te Juni.“

Man har kaldt dette Forslag en meget glædelig *Indskrænkning* i Fredningen“. Man kunde rettere sige: „*Det er sørgeligt, at man overhovedet nogen Sinde er kommen til at frede en Fugl, som faar Skudsmaalet. at den er saa skadelig, baade for Skov og for Fiskeri.*“

Hvorledes motiverer man en Fredning af Hejren? En slig Fjende,

hvis Skadelighed i dobbelt Henseende godkendes af alle, faar Fribrev til at ødelægge i Skoven og til at stjæle vore Fiske i fem af Aarets Maaneder, og netop i tre af disse, da man kan komme den ordentlig til Livs, enten mens den er ved Reden, eller dens Æg og dens Unger. Først saa snart dens Yngel er flyvedygtig og omtrent rede til at drage bort, bliver den fredløs. Men en saa sky og snarraadig Røver er saare vanskelig at faa inden for Skudvidde; det sker derfor ogsaa kun af og til og fra et Baghold.

Nej! Hejren skylder man intet Hensyn; den bør skydes, naar og hvor som helst.

Derimod vilde det være ønskeligt, om den nugældende Jagtlovs § 20 kunde modtage det Tillæg, at foruden Oddersaks var det fremtidig Fiskeriejerne tilladt at stille Hejrefælder i Søer, Aaer, Bække og andre lignende Vande.

Arthur Pedersen.

Djærv Daad.

Den 16. August d. A. passerede ud for Bogense Havn en stor Ulykke. Under et pludselig opkommende Uvejr kæntrede en Lystbaad, hvori fandtes et Selskab paa 6 Personer. En ung Fisker fra Bogense, Hans Hannibal Iversen, der fra en i Nærheden liggende Kvase saa, at der var sket en Ulykke, fik hurtig en Jolle los og roede ud til Ulykkesstedet, hvor det lykkedes ham at bjerge 2 af de Forulykkede, Cand. jur. Jensen og Frøken Jensen, men da Jollen ikke kunde bære, maatte han søge Land.